

CANT VI

Contar un fet sovint té mals acostaments.
Les festes s'afuen.
Passa que un conta les coses d'aturat:
les paraules arriben molt després de les fetes.
Els mots són el paisatge després de la batalla.
[..]
Contar, no! Recordar!
Recordar, re-cor-dar,
significa acostar les coses al cor.

Blai Bonet

POESIA COMPLETA

BLAI BONET
EDICIÓ CRÍTICA
DE NICOLAU DOLS
I GABRIEL S.T. SAMPOL

Pròleg de Margalida Pons

1984 POESIA

Blai Bonet

Club de lectura de poesia
Dilluns 30 de març

A 2/4 de 7 de la tarda

Blai Bonet (Santanyí, 1926- Cala Figuera, 1997) poeta, novel·lista i crític d'art.

Segons la pensadora Judith Butler < dir Blai Bonet > és respondre: sobreviure, avergonyir-se, autoafirmació, dubtar, riure, resistir, narcisista perquè li agradava l'observació d'ell mateix, escoltar-lo és establir un vincle entre la fusió amb els elements naturals i el d'un dels seus referents (Joan Maragall).

Centrant-me en el pròleg fet per Margalida Pons i les notes dels editors, de la Poesia Completa de B.B. de recent sortida, ja que no tenia coneixements sobre aquest poeta i n'he gaudit, se'ns mostra un poeta d'una personalitat, complexa i empàtic que escriu a l'ombra de: < Je est un autre > de Rimbaud, < Mireu-me bé: sóc l'altre > de Martí i Pol, < No em reconec: sóc l'altra > que assegura Mercè Marçal, o l'Anaïs Nin que confessa ser < The other face of you >, Borges que sent < com vago horror sagrado / que soy el otro > i Blai Bonet exclama < Jo volia ser l'altre >.

Sobre la seva poesia s'hi reflecteixen tres mirades:

-La recta, que alinea els diferents poemaris segons una lògica casual-temporal.

-L'espiral, que gira sobre si mateixa i es fixa amb les recurrències.

-La refractada, que dibuixa la figura del poeta al llarg de tota la seva obra.

Cada mirada, il·lumina parcel·les significatives del seu món, tot i que cap de les tres, no n'acaba d'explicar els claroscurs.

En la primera, aplega poemes del conjunt *El color* i *L'evangeli segons un de tants* (1950 i 1960) on en el poema "Inventari del món" llegim < això no és un poema >.

A la segona, la mirada giravolta en espiral i s'atura a recordar: obsessions, retorns, indigències... < a més d'un pobre fondo, tot jo sóc pobresa > en ella, no identifica jove a edat biològica, sinó a plenitud d'afectes, reflexions, relacions... creant un espai polivalent reflectint: amors, amics i personatges de ficció en *El jove*, llibre en qui diposità grans expectatives i que trigà anys en veure'l publicat (1987), la història d'una edició desgraciada, amb tot l'entusiasme sepultat en ell.

I ens queda la tercera mirada, la refractada, el conjunt de tota la seva obra.

Les tres mirades es conformen: en funció de l'època en que viu, en la continuïtat del seu jo i els esdeveniments però sobre tot, la manera en com li afecta allò que l'envolta: l'emotivitat.

Els primers llibres són territori de metàfores, substituint un terme per una imatge "Oda del poble rural" de *Comèdia* o, confegit en forma de llista o enfilall "Inventari del món" a *L'evangeli segons un de tants*.

Una de les seves infraccions per nominar-lo poeta rar, és barrejar textos amb pòsit religiós i amb aptitud de denúncia social, tres llenguatges que cadascun, té el seu públic però junts, conformen una barreja, incapaç d'acontegar a cap lector, però la seva escriptura converteix els nusos i embulls en elements significatius que clarifiquen el sentit que ens vol dir.

A "La ciutadania" *Els fets*, "Plaça sant Jaume" *Cant de l'arc*, i *El poder i la verdor*, són poemes de denúncia però, la realitat política, no hi és, resulta difícil saber veure-la, dir que la mirada de Visconti sobre aquests joves és, en conjunt, un relat per denunciar crims d'estat, seria només contar una part de la història. A "Plaça sant Jaume", un vers ho descriu perfectament < no pertanyia a la resistència, però resistia >.

En la poesia de Blai Bonet, un altra àmbit d'estudi és: la culpa, però no en un sentit cristià com a falta comesa, ell s'identifica amb una (causa) i remet a la consciència col·lectiva d'un passat que hauria de ser sempre sotmès a escrutini i revisió constant < el mal és un resultat de la història, repetir-se... > < tenc més vergonya que honor > < no tens vergonya, si creus que sigui veritat / tot el que un carnet diu d'una persona >. Per això aglutina en els seus poemes diferents figures històriques, és el cas (Adolf Franco) i personatges que pertanyen a èpoques o geografies distants, on ens mostra, que el present és una fina línia de transició del passat, i aquest, es continua incorporant, per tant, el futur no deixa de ser un present dilatat.

[...] Ni tu, Adolf, ni tu mister Haig... / I mira, Tu, que et diguis Adolf, Somoza o Calígula, / tant és, no és res, és en no res [...]

Gran comentarista d'art, ens sorprèn en un poema de *Nova York* "El fogó del temple" extret literalment d'un assaig sobre els dissenys de Pier Paolo Passolini i d'ell en fa un collage fent-hi emergir la ironia, indignació, horror, malícia i plaer.

En resum, un gran poeta polifacètic amb un projecte vital, la construcció d'un home nou. En una entrevista digué "El meu pensament és un fil que va unit des del principi fins al final".